

မြန်မာ့စာပေရွှေ့ပြောင်းကော်မရှင်

အောင် ပယ်ခွင်

ဒဏ္ဍာရီထဲက
သံပွင့်ကြွသံ

ဝန် : ဒီ ဝီ န် ဝ ခု ၂၀၁၁ ခု

အခန်း(၁)

ငါ့ကို မုသားမဲ့တဲ့

စကားလုံးတွေနဲ့

မချည်နှောင်နဲ့တော့...

စူးရှနက်နဲတဲ့

အပြုံးတွေနဲ့လည်း

မရစ်တွယ်နဲ့တော့...

သံသယများတဲ့

မျက်ဝန်းတွေနဲ့လည်း

မဖမ်းစားနဲ့တော့ ...

နင့်ရဲ့

လုပ်မြဲဟန်တွေကို

ဥပေက္ခာပြုပြီး

အဝေးကို

ကျောခိုင်းထွက်ပြေးသွားချင်တာ

ငါပါ...

“ဟေ့...ဟေ့”

“ဘာလဲဟယ်။ အထိတ်တလန့်နဲ့”

“ဒီ...ဒီ...ဒီမှာ လာကြည့်စမ်းပါဦး”

ဟု “ရေ” ကဆိုလိုက်တော့ ကျန်ခြောက်ယောက်မှာ ထိုင်နေရာ၌
ခေါင်းကြီးတွေ စုပြုံသွားရပါ၏ ။

“ဟယ်”

အာမေဍိတ်သံကြီးက ခြောက်ယောက်စာကြီး ကျယ်လောင်စွာ
ပျံ့လွင့်လာရပါသည်။

“ဒါထူးဆန်းနေပြီ”

“ဟုတ်တယ်။ သိပ်ကိုထူးဆန်းတယ်”

“တစ်လအတွင်း ဒီပုံကို ငါတို့တွေ့တာ သုံးခါရှိနေပြီ”

“ဒီပုံထဲကအမျိုးသမီးဟာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ဖို့ များတယ်”

“များတာမကဘူး။ လုံးဝသေချာသလောက်နီးတယ်”

“သေချာတာမကတော့ဘူး။ ဟုတ်ကိုဟုတ်နေတာဟယ်”

“ပန်းချီဆရာက သိပ်ကိုတော်တာပဲ”

“မျက်လုံးတွေကို ကြည့်စမ်း။ သက်ဝင်နေတယ်”

“ဒါစိတ်ကူးနဲ့ဆွဲထားတဲ့ပုံ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါ မော်ဒယ်လ်ထိုင်ပေးထားတာ လုံးဝဖြစ်နိုင်သွားပြီ”

“ဟုတ်တယ်။ သက်ရှိလူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ပန်းချီဆရာက
သက်ဝင်အောင် ရေးဆွဲထားတာပဲ”

“နင်တို့ ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုအတိအကျကြီး စွပ်စွဲနေကြတာလဲ”

ဟု အဖွဲ့ဝင်ထဲတွင် အမြဲကန့်လန့်တိုက်တတ်သော “ဒို”က ဆိုလျှင် အမြဲအချက်အလက်ကျကျ ဖြေရှင်းတတ်သော “သီ”က...

“ဦးနှောက်ရှိသူတိုင်း စဉ်းစားတတ်တယ်”

“အောင်မာ”

“စဉ်းစားပြီးပြောလေ။ ကန့်လန့်တိုက်မပြောနဲ့။ နင်ပဲ ပန်းချီကျောင်းသား မဟုတ်ဘူးလား”

“ပန်းချီကျောင်းတောင် ရိုးရိုးကျောင်းသား မဟုတ်ဘူး။ အရှေ့တောင်အာရှပွဲမှာ ဝင်ပြိုင်မယ့် တက်သစ်စ လူငယ်အဖွဲ့ထဲက ဉာဏ်ကြီးရှင် “ဒို” ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“အဲဒါတောင် နင် စဉ်းစားဉာဏ်မရှိတာ ငါ အံ့ဩတယ်။ ဒီလိုအမှတ်အသားမျိုး၊ ဒီလိုပိုစ်မျိုးနဲ့ ငါတို့တွေ့တာ ဒီပုံနဲ့ဆို သုံးပုံတိတိဖြစ်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ်ဟာ။ ဒို နင်အဲလို ကန့်လန့်တိုက်နေမယ့်အစား ဖြစ်နိုင်တာကို စဉ်းစားကြရအောင်”

“အဲလိုစဉ်းစားလည်း နင်တို့အတွက် ဘယ်လိုအကျိုးရလဒ်ထူးလာမှာမို့လဲ။ အရေးကြီးတာက အဲဒီ ပွဲမှာ ငါတို့ဝင်ပြိုင်ရဖို့အတွက် ကာလာတွေအကြောင်း၊ အထူး ဂရုပြုလေ့လာရမယ်။ ပြိုင်ဖက်က သေးတာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ငါတို့က ခုနှစ်ယောက်ခေါင်းပဲ။ သုံးယောက်အဖွဲ့၊ ငါးယောက်အဖွဲ့တွေ ပျင်းပျင်းလေးပါ”

“ပြိုင်ဖက်ကို လျော့မတွက်နဲ့ဆို။ ဖိုင်နယ်ကို ရောက်လာပြီဆိုကတည်းက မလေတဲ့လူမျိုးတွေချည်းပဲ”

“အိုကေ...ငါးပေပတ်လည်ပန်းချီကားကြီးကို ရေးဆွဲဖို့အတွက်က အချိန်

တစ်လတိတိရှိနေတယ်။ အခုချိန်ထိ ဘယ်လိုမှ တွေးမရသေးတဲ့ အိုင်ဒီယာတွေနဲ့ ဘယ်လို ခရီးဆက်မလဲ”

“ငါက ဆေးသားတွေကို စိတ်ကူးထဲမှာ ဆေးစပ်ထားပြီးသားပါ”

“အရူး...ရှင် အရူးပဲ မိ။ ဘယ်လိုပန်းချီကားမျိုးကို ရေးဆွဲမယ်ဆိုတာတောင် အဖြေက ထွက်မလာသေးဘဲနဲ့ အဲလိုပြောတာ ရှင်ရူးလို့ပဲ”

“ရှုခင်းလိုဟာမျိုးကလည်း ရိုးနေပြီ။ ဓာတ်ပုံဆန်ဆန်မျိုးကလည်း သူများရဲ့စိတ်ကူးကြီး”

“အင်း...မော်ဒယ်လ်ချရေးဖို့ကျတော့လည်း အဲဒီ ပွဲနဲ့ တိုးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဘာလို့အဲလိုပြောတာလဲ”

“နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့် မာန်။ အဖွဲ့လိုက်တင်ဆက်မှုကြီးက ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှပဲ သင့်လျော်မှာပေါ့။ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပို့စ်ကိုမှ ငါးပေပတ်လည်လို့ ထွက်ခဲ့ပြီးသား။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုကို မပြနိုင်လို့ကတော့ ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့တောင် ရှက်ဖို့ကောင်းနေတယ်”

“အယ်....ငါ အကြံရပြီ”

ဟု အမြဲအကြံဉာဏ်ကောင်းတွေ ထွက်တတ်သောရွှေခေါင်းပိုင်ရှင် “လာနီ”က တစ်ချိန်လုံး ထိုပန်းချီကားကိုကြည့်ပြီး ငြိမ်သပ်နေရာမှ အော်လာ၍ သူတို့အားလုံးမှာ စိတ်ဝင်တစားကြီး လာနီကို ဝိုင်းကြည့်လာကြပါသည်။

“ဒီပန်းချီကားကို ကြည့်စမ်း။ ထူးဆန်းမှုကို မတွေ့ရဘူးလား”

“ဘာလဲ”

“အနောက်မှာ တောတောင်ရှုခင်း”

“အင်း”

“ဟုတ်တယ်”

“သာယာအေးချမ်းတဲ့နေရာထင်တယ်”

“တစ်ရောင်တည်းရေးထားတာတောင် သိသာနေတာပဲ။

အရောင်လေးနဲ့ဆို ပိုဟပ်လိမ့်မယ်”

“ပန်းချီရေးတယ်ဆိုတာ ပန်းချီဆရာရဲ့ နှလုံးသားပဲ။

ဆွဲမယ့်ပန်းချီကားရဲ့ ဘဝနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျ နားလည်နိုင်မှ

ပန်းချီကားကောင်းတစ်ချပ် ဖြစ်လာခဲ့မှာပါ”

ဟု အမျိုးမျိုးပြောဆိုနေကြသော ထိုခြောက်ယောက်ကို လာန်က
ကြည့်ကာ...

“ဒါက ရဲတိုက်ဆန်ဆန်ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ပဲ”

“အင်း...ဒီရဲတိုက်နဲ့ ဒီရှုခင်းနဲ့ကို ပန်းချီကားလေးတစ်ချပ်ဖြစ်နေပြီကို။

ဒီအမျိုးသမီး...”

“အဲ့...သဘောပေါက်ပြီ”

“ငါပြောချင်တာလည်း အဲဒါပဲ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ခေါင်းပါလား”

“နှစ်ချပ် သုံးချပ်စာကို ပေါင်းပြီး တစ်ချပ်တည်းရေး”

“ဟင့်အင်း... နှစ်ချပ်၊ သုံးချပ်စာ မဟုတ်ဘူး။ ခုနှစ်ချပ်စာကို
တစ်ချပ်တည်းရေးရမှာ”

“ဟမ်”

“ရှုပ်နေတာပဲ”

“အဲဒါက ပန်းချီဖြစ်လာဦးမလားဟဲ့။ အမှိုက်ပုံးပဲ ဖြစ်လာမယ်”

“ငါကတော့ လာန်ပြောတာကို လုံးဝလက်ခံတယ်”

ဟု ရေကပါ ပြောလာပြန်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ငါလည်း လာန်ကို ထောက်ခံတယ်။

ငါတို့ရဲ့အရည်အချင်းက အမှိုက်ပုံးမှာ ရှိနိုင်တယ်”

“ငါက အလယ်မှာပဲနေမယ်”

“အလယ်မှာ မရဘူး။ နင် ငါတို့ဘက်ပါသင့်တယ်မီ”

“ဟုတ်တယ်။ ငါတို့ ဒီလို လပ်ယား လပ်ယား နေတာ တစ်လကြာသွားပြီ နို့။ ဟိုဟာပဲ ရေးတော့မှာလိုလို၊ ဒီပုံပဲ ထဆွဲတော့မှာလိုလိုနဲ့ စိတ်ကူးလေး ရလိုရငြား လိုက်ရှာနေတာ ပါမောက္ခအိမ်တွေရော ဆရာဟောင်းအိမ်တွေရော ပြခန်းတွေရော စုံသွားပြီ”

“နောက်ဆုံးမှာတော့ ငါတို့နဲ့ရေစက်ရှိတာ ဒီပန်းချီကားပဲ”

ဟု မျက်မှန်လေးကြားမှာ ရေကဆိုလျှင်...

“အဲလိုလုပ်ရင် မြောင်းထဲရောက်သွားမှာပေါ့ကွ”

“အတုယူသင့်ရင် ယူရမယ်”

“အတုယူတယ်”

“နည်းကိုပြောတာ။ နည်းလမ်း”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီပန်းချီဆရာဟာ ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ဒီပုံကို ဆွဲခဲ့တာလဲ”

“ကာလဒေသကိုလည်း ပြနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါ...အေးချမ်းတဲ့ ရာသီဥတုမျိုးမှာ ဖြစ်ရမယ်”

“ပန်းချီဆရာ သိပ်ကိုတော်တယ်။ ပန်းချီကားနဲ့ ဘဝနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျ ခံစားပြီး ရေးဆွဲထားတယ်ဆိုတာ လုံးဝအသေအချာပဲ”

“သူ...ဘယ်လို ခံစားချက်မျိုးကို ထည့်ထားတာလဲ မသိဘူး”

“အဲ့...ဒါကို ငါလည်း သိချင်တယ်”

“ငါလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်။ ငါစိတ်ဝင်စားတာက ပန်းချီဆရာရဲ့ ခံစားချက်ကို”

“ငါကတော့ ဒီလို ကာလဒေသနောက်ခံတစ်မျိုးကို ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာ ရေးခဲ့သလဲလို့”

“ငါကတော့ အဲ့ဒါက စိတ်ကူးနဲ့လား။ မော်ဒယ်လ် ထိုင်ရေးခဲ့သလားလို့ အတိအကျ သိချင်တယ်”

“နင်က ဘာလုပ်လို့လဲ”

“မော်ဒယ်လ်ထိုင်ခဲ့တယ်ဆိုလည်း ဒီအမျိုးသမီးက သိပ်ချစ်ရတဲ့ ပန်းချီရေးသူဖြစ်ရမယ်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေကို မတွေ့ဘူးလား။ ပန်းချီရေးသူကို စွဲညှို့ရီဝေပြီး ကြည့်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”

“အကယ်၍ ပန်းချီဆရာက စိတ်ကူးနဲ့ရေးဆွဲခဲ့ပါတယ်ဆိုလည်း ဘယ်လိုနှလုံးသားခံစားချက်မျိုးကို မြှုပ်နှံထားသလဲဆိုတာ နည်းကောင်းသင်ယူရမယ်”

“အင်း... အဲ့လို လုပ်တာကောင်းတယ်”

“ငါ့အထင်ကတော့ စိတ်ကူးနဲ့ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဒီ...သင်္ဘောကလေးကို သေချာကြည့်ပါ”

ဟု ရေကဆိုတော့ သူတို့အားလုံးမှာ ကိုင်ထားသော တုတ်တံလေးကို ကြည့်လိုက်၏။

“ထူးခြားမှုကို တွေ့လား”

“အင်း...ဒီလိုအမှတ်အသားမျိုးကို ပထမဆုံးတွေ့တဲ့ ပါမောက္ခအိမ်က ပန်းချီကားမှာ သရဖူအဖြစ် သတိထားမိတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ငါလည်း သတိထားမိတယ်”

“ပြီးတော့ ငါတို့ ဒုတိယအကြိမ်တွေ့တဲ့ ငါတို့ရဲ့ လက်ဦးဆရာ ဦးမြင့်မောင်အိမ်က ပန်းချီကားမှာလည်း ဒီအမှတ်အသားမျိုးက လည်ဆွဲဖြစ်နေပြန်တယ်”

“အင်း...အခု ပန်းချီကားမှာက တုတ်တံအဖြစ်ဆိုတော့”

“ဒါ...စိတ်ကူးယဉ်ဆွဲထားတာပေါ့”

“ဒါဖြစ်နိုင်တယ်”

“ငါတော့ အဲ့လိုမထင်ဘူး”

“ခြုံငုံကြည့်လိုက်တော့ ဒီပန်းချီကားက ငါတို့ သံစဉ်အဖွဲ့ကို ခေါင်းစားစေတာအမှန်ပဲ။ သုံးသပ်လိုက်ရင် ဒီပန်းချီကားကို ငါတို့သုတေသတနပြုသင့်နေပြီ”

“ဘာကိစ္စ”

“ငါတို့ကိစ္စနဲ့လည်း ဆက်နွှယ်မှုရှိနေတယ်။ အဲပြီးတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်နေတယ်။ ငါတို့အတွက် လုံးဝအကျိုးရှိလာလိမ့်မယ်လို့ ရဲရဲကြီး ယုံကြည်နေတယ်”

“ငါတို့ ဒီမှာရပ်ပြီး ဒီအကြောင်းပြောတာ ခုဆို လေးဆယ့်ငါးမိနစ်တိတိ

ရှိသွားပြီ”

“ဆတ်ခနဲပေါ် ဖျတ်ခနဲလုပ်...”

“ပြောနေကြတယ်။ အခု ငါတို့ ဒီပန်းချီရေးသူကို သွားမိတ်ဆက်မယ်”

“ရှိပါ့မလား”

“ရှိမှာပေါ့...ရှိရမှာပေါ့။ ဒီပန်းချီပြပွဲက ဒါပထမဆုံးနေ့ပဲ။

ဒီပန်းချီရေးသူက လာကိုလာရမယ်”

“နီးဆဲလ်ဆိုတော့ သူ သိပ်တန်ဖိုးထားလို့နဲ့ တူတယ်”

ဟု တွေးဆဆလေးပင် ပြောကာ တာဝန်ရှိတစ်ဦးကို လိုက်ရှာကာ...

“အစ်ကို...အစ်ကို”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဘာများအကူးအညီလိုအပ်ပါသလဲဗျာ”

“ဟိုလေ...မေးချင်လို့”

“ထိုပန်းချီကားကို ရေးတဲ့ ပန်းချီဆရာနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘယ်လိုပန်းချီကားလဲဗျ”

“ဟိုလေ...နီးဆဲလ်ထဲက”

“ဒဏ္ဍာရီ၊ ဒဏ္ဍာရီလို့အောက်မှာ စာတန်းချိတ်ထားတယ်”

“ဪ...အဲဒီ ပန်းချီကားလား။ ရောင်းမှာမဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တစ်ခါက အသက်အတော်ကြီး နေပြီဖြစ်တဲ့ နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးက

အဲဒီ ပုံကို လာဝယ်သေးတယ်။ သူပြောတာက ဘယ်လောက်ပေးရပေးရလို့ ဆိုတယ်”

“ဟမ်”

“ဒါပေမဲ့ ပိုင်ရှင်က မရောင်းဘူးဗျ။ ဒါနဲ့ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်က အဲဒီ ပန်းချီကားကို နေ့တိုင်း ပြခန်းမပိတ်မချင်း လာကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျနေတယ်”

“ဟမ်”

“နောက်ဆုံးမှာတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းပြီး ရိုက်သွားတယ်လေ”

“ဟမ်”

“ဘယ်နိုင်ငံကလဲ”

“အမေရိကန်လူမျိုးထင်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့တောင် နည်းနည်းခင်သွားသေးတယ်။ နာမည်က မစ္စတာဂျော်နီဖောလစ်တဲ့”

“ဪ”

“ငယ်တုန်းကတော့ တော်တော်ချောမယ်ထင်တယ်။ အခုထိတောင် ခန့်တုန်း။ နိုင်ငံခြားသားသာဆိုတယ် မြန်မာစကားကိုတော့ ကောင်းကောင်းတတ်တယ်ဗျ”

“ဟမ်”

“ကျွန်မတို့ကို အဲဒီ ပန်းချီဆရာနဲ့ပေးတွေ့လို့ ရမလား”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ပန်းချီဆရာက ခုဒီမှာ မရှိဘူး”

“ဘယ်...ဘယ်သွားလဲ”

“ပြန်သွားပြီ။ စောစောကတင်ပဲ”

“လိပ်...လိပ်စာလေးပေးနိုင်မလား”

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးဗျ။ ကြုံတော့ တောင်းထားလိုက်ပါ့မယ်”

“ကြုံတော့”

“သူက ပျောက်ဆိတ်ကြယ်ဗျ။ ပျောက်လိုက် ပေါ်လိုက်”

“သူ့ကိုတွေ့ရင်တော့ တောင်းဖြစ်အောင် တောင်းထားပေးပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သွားလိုက်ပါဦးမယ်နော်”

ဟုသာ ထိုအုပ်စုကြီးပြန်လာခဲ့ရပေမယ့် ထိုပန်းချီကားကို ပို၍ ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားမိပြန်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူတို့ သံစဉ်လေးတွေရဲ့ သီးသန့်စတုဒီယိုထဲလည်းရောက်ရာ အားလုံးမှာ ထိုပန်းချီကားအကြောင်း ထပ်၍ ဆွေးနွေးဖြစ်ကြပြန်ပါသည်။

“အဲဒီ ပန်းချီကားထဲက အမျိုးသမီးက မြန်မာလူမျိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“နိုင်ငံခြားသားက လာပြီးငိုတယ်”

“ပန်းချီဆရာကလည်း ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်နဲ့”

“ပြီးတော့ အဲဒီ သင်္ကေတ”

“ထူးတော့ထူးဆန်းနေပြီ”

“ငါ အဲဒီ အမျိုးသမီးကို ပြန်ကြည့်ချင်တယ်”

“ငါရောပဲ”

“ငါရောပဲ”

“ကဲ...ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မဲတွေများနေပြီ”

ဟု ရေကဆိုလိုက်ပေမယ့် လာန်က စာရွက်စာတစ်ရွက်ကို
သူတို့ထံယူလာပြီး...

“ဒီမှာကြည့်”

ဟု ပြလိုက်ရာ အားလုံးမှာ မှင်တက်သွားကြတော့သည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပန်းချီကားရဲ့သင်္ကေတမျိုးကို လာန်က
ရေးဆွဲခဲ့လို့ပါပဲ။ သူတို့အားလုံး ပုံက ဘာမှန်းမသိတဲ့ ထိုသင်္ကေတလေးကို
ကြည့်ကာ...

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“သံစဉ်ရဲ့သင်္ကေတလေးတစ်ခုပဲ”

“ဒါဆို သံစဉ်ပေါ့။ ငါတို့အဖွဲ့ရဲ့ တံဆိပ်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာတွေ့လား၊ ဒါက ဘယ်လိုသိမလဲ”

ဟုဆိုကာ ပန်းပွင့်လား၊ ကြယ်လားဆိုတာ မသိနိုင်တဲ့ အောက်ခြေမှ
အရာလေးကိုပြတော့...

“ငါက အဲဒါကို ဘာမှန်းမသိနေတာ။ နင် သိပ်တော်တယ် လာန်။ အဲဒီ
ပုံအတိုင်း တစ်ခဏအတွင်း နင်ဆွဲနိုင်တယ်”

“ငါစူးစမ်းချင်တယ်။ ခုချိန်မှာ ငါ အရာအားလုံးထက် ဒီပန်းချီကားကို
ပိုစိတ်ဝင်စားတယ်”

“ကမ္ဘာပျက်မယ်ဆိုရင်ရော”

“ဒီပန်းချီကားကို ငါ လိုက်မယ်”

“ခိုင်မာလှချည်လား။ သူမ အဲဒီ အမှတ်အသားကို သိပ်မြတ်နိုးပုံရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လည်ဆွဲ၊ သရဖူ၊ တုတ်တွဲ။ အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်ကို နင်တို့ သိပါတယ်”

“ဘာလဲဟ”

“ဒဏ္ဍာရီထဲမှာတွေ့ရှိတယ်လေ။ အဲဒီ တုန်သံလေးက တန်ခိုးရှင်လေ။ နတ်သမီးတွေမှ ကိုင်တယ်။ အရာရာကို သူက ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိတယ်လေ။ ပြီးတော့ သရဖူ။ ဒါက အထွက်အမြတ်တစ်ခုအတွက် ဆင်ယင်မှုပဲ။ သရဖူက ဂုဏ်ရှိန်ကိုဆောင်တယ်။ လည်ဆွဲ။ အဲဒါ မြတ်နိုးခြင်းကို သက်သေပြနေတယ်။ ဘဝတစ်ခုပေါ့”

“နင်ပြောပုံအရဆိုရင် သူမ သိပ်မြတ်နိုးတဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ရတနာတစ်မျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“သေချာတာပေါ့”

“ပန်းချီဆရာကလည်း အဲဒီ ပစ္စည်းလေးတွေကို အလေးထားဆွဲထားတယ်ဆိုတော့”

“သုတေသနလုပ်မယ်”

“ဘာအရူးပေါက်သွားတာလဲ နို့”

“အခန့်မသင့်ရင် ငါတို့ သူဌေးဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“အရူးကောင်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ အဲဒီ ပန်းချီကားကို လုံးဝစိတ်ဝင်စားတယ်”

“အကြောင်းပြချက်”

“ငါတို့ရဲ့ ရေစက်ရှိတယ်လေ”

“သက်သေပြပါ”

“ငါတို့အဖွဲ့ရဲ့ အမှတ်အသားနဲ့ ဆင်တယ်။ အဲဒီ အောက်ခြေက ပန်းလိုလို

ကြယ်လိုလိုဟာ မပါရင်ပေါ့။ ပြီးတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ တစ်လတည်းနဲ့ သုံးကြိမ်ကို ပိုစ်အမျိုးမျိုးနဲ့ သုံးပုံတွေတယ်။ မထူးဆန်းဘူးလား”

“ဆက်ပါဦး”

“ငါတို့လည်း ပန်းချီကို ရူးခဲ့ကြတာ ငါးနှစ်ရှိသွားပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့ လေ့လာခဲ့သမျှမှာ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလမှာ ဒါကိုဆုံနေတော့ ဒါ ငါတို့နဲ့ရေစက်ရှိလို့ပဲ”

“အဲတော့”

“အဲတော့ ငါတို့အားလုံး စိတ်ဝင်စားနေကြတဲ့ ပန်းချီကားကို မနက်ဖြန်ကစပြီး သုတေသနပြုမယ်”

ဟုဆိုတော့ အားလုံးမှာ ညာသံပေးပြီး ထောက်ခံလိုက်ကြပါသည်။

“ဝေ့”

အခန်း(၂)

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာတော့ သူတို့အားလုံးစတူဒီယို၌ ဆုံကြပြန်ရာ...

“ငါ ညတုန်းက စဉ်းစားတယ်”

“ပြော”

“နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်က ဒီလိုလာဝယ်တာကို

မရောင်းတဲ့ပန်းချီကားက ဘာဖြစ်လို့ ဆရာတို့ ပါမောက္ခတို့အိမ် ရောက်နေရတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ငါလည်း စဉ်းစားမိတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ငါတို့ကြိုးစားရှာဖွေမယ်။ အဲဒီ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို”

“ဘယ်ကနေစလိုက်မလဲ”

“အင်း...ပန်းချီဆရာက ပျောက်လိုက် ပေါ်လိုက်ဆိုတော့ အဲဒီ မှာ

မျှော်လင့်ချက်နည်းတယ်။ အဲ...ငါတို့ရဲ့လက်ဦးဆရာဦးမြင့်မောင်ဆီ သွားမယ်။

ပြောမနာ ဆိုမနာလေ။ ကြိုက်ရာကို တည့်တည့်မေးလိုရတယ်”

“ကင်မရာယူခဲ့...ကင်မရာ။ အဲဒီ ပန်းချီကားကို

ဓာတ်ပုံရိုက်ယူရအောင်”

ဟု တစ်ယောက်ပေါက်ဆိုကာ ပန်းဆိုးတန်းရှိ ဦးမြင့်မောင်အိမ်သို့

ထိုအဖွဲ့ကြီး ရောက်လာခဲ့ကြပြန်ပါသည်။ ထိုအိမ်ရောက်တော့ ဆရာက

ထုံးစံအတိုင်း အဖန်ရည်ခါးခါးကို စွဲမက်စွာသောက်နေပါ၏ ။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာကြီး”

“ဪ...ငါတပည့်တွေပါလား။ လာကြကွယ်လာ...ထိုင်”

“နေကောင်းလား ဆရာ”

“အင်း...ကောင်းပါကွာ။ ငါ မင်းတို့သတင်းကြားလိုက်ပါတယ်။

ဆီမီးဖိုင်နယ်မှာ မင်းတို့သံစဉ်အဖွဲ့ ပါသွားပြီဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ။ ဒါနဲ့ ဆရာ့ဆီကို အကြောင်းရှိလို့လား။

လမ်းကြိုလို့လား။ ဒီလို စုံစုံညီညီနဲ့ဆိုတော့ မေးစရာရှိလို့လား”

“ဆရာက သိပ်တော်တာပဲ”

“ကဲ...ဆို”

“ဟိုလေ...ဆရာ”

“ပန်းချီကား။ ဆရာ့ဆီက ပန်းချီကားကို ခဏကြည့်ချင်လို့”

“ဘယ်ပန်းချီကားလဲ။ ဆရာ့ဆီမှာက အများကြီး ဘယ်ပန်းချီကားကို ပြောတာလဲ”

“သရဖူဆောင်းထားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပုံ လေ ဆရာ။ ဆရာရဲ့ ပန်းချီခန်းထဲမှာ ချိတ်ထားတယ်”

“ဪ...သိပြီ။ ကာလဒေသနောက်ခံကို ပုံဖော်ထားတဲ့ဟာ”

“အဲဒါ ဆရာဆွဲတာလားဟင်”

“လက်ဆောင်ရထားတာ”

“ထင်တော့ထင်သားပဲ။ အောက်မှာက ဆရာ့လက်မှတ်မဟုတ်ပါဘူးလို့”

“အဲဒီ ပန်းချီကားက တော်တော်လက်ရာကောင်းတာကွယ့်။ အဲဒီ ပန်းချီဆရာက အနုပညာဆန်မှန်း ထိုးထားတဲ့ဆိုင်းက သက်သေခံနေတယ်”

“သမီးတို့ အဲဒါကြည့်လို့ ရမလားဟင် ဆရာ”

“ရတာ ပေါ့။ သိပ်ရတာ ပေါ့။ လာ... လိုက်ခဲ့ကြလေ”

ဟု ပြောရာ ဆရာနောက် ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး လိုက်လာကြပြန်ပါသည်။

“အဲဒီ ပန်းချီကားက သိပ်ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ ဆရာ နှစ်သက်လွန်းလို့ နေရာကျယ်ကျယ်ပေးပြီး ချိတ်ထားတာ”

ဟုဆိုကာ တံခါးချပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်တွင် အဖြူရောင်နံရံကြီးတွင် ထီးထီးကြီးဖြစ်နေသော ထိုပန်းချီကားကို ဂန္ထဝင်မြောက်စွာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ထိုအခါ ရေက...

“ဆရာ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလို့ ရမလား”

“ရပါတယ်။ ရိုက်ပါ။ ကိုယ့်တပည့်ရင်းတွေပဲ။ မဟုတ်တာမလုပ်မှန်း ဆရာ ယုံပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ ရေမှာ ဓာတ်ပုံကို တဖျပ်ဖျပ်နှင့် စိတ်ကြိုက်ရိုက်ယူပါတော့သည်။

“ဒီပန်းချီကားကို မော်ဒယ်လ်ထိုင်ရေးထားတာလား။ စိတ်ကူးနဲ့ ဆွဲထားတာလားလို့ စဉ်းစားမရဖြစ်နေကြတယ်”

“ဆရာ့အထင်တော့ မော်ဒယ်လ်ထိုင်ရေးထားတာလို့ သုံးသပ်မိတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“အသက်ဝင်နေတယ်။ အဲဒီ မျက်လုံးအကြည့်တွေက အသက်ဝင်နေတယ်”

“အဲဒီ မျက်လုံးက မြန်မာတစ်ယောက်နဲ့ မတူသလိုပဲနော်”

“အင်း...ဆရာလည်း ဒါကိုစဉ်းစားမိပါတယ်”

“ဟိုလေ...ဆရာ ရိုင်းတယ်လို့တော့မယူပါနဲ့။

မေးခွန်းလေးဆက်မေးချင်လို့ပါ”

“မေးပါ...မေးပါ”

“အဲဒီ ပန်းချီကားကို ဘယ်သူပေးခဲ့တာလဲဟင်”

“ဪ...ဒါလား။ ဆရာ ငယ်ငယ်က ရထားတာပါ။ နယ်ကို ပန်းချီကားသွားရေးရင်း တည်းခိုတဲ့မိသားစုကို ပန်းချီကားလက်ဆောင်ပေးတော့ သူတို့က ပြန်ပေးခဲ့တာပါ”

“ဆရာငယ်ငယ်ကဆို သိပ်ကြာပြီပေါ့နော်”

“အင်း...ကြာပြီ။ အဲထက်တောင် ဒီပန်းချီကားရဲ့အသက်က ကြီးရင်ကြီးနေဦးမှာ”

“အဲဒီ ပန်းချီကားကို သူတို့ဆွဲပြီးပေးတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့မိသားစုမှာ အဲလို ပန်းချီဆွဲတတ်သူ မရှိလို့ဘဲ။ အဲတုန်းက နည်းနည်းဆန်းတယ်”

“ဘာလဲ ဆရာ”

“ဒီဆေးချက်တွေ”

“အဲဒါ ခဲပန်းချီမဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ်...ဒါပေမဲ့ ဒါခဲတံနဲ့ဆွဲတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို”

“ကျောက်တံသိလား။ ကျောက်တံမှာတောင် အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ ဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့ကျောက်တံနဲ့ ဆွဲခဲ့တယ်လို့ ထင်တယ်”

“ခဲကျောက်တံ”

“အမှန်သာ ခဲကျောက်တံနဲ့ဆို ဒါ နှစ်တွေ တော်တော်ကြာသွားခဲ့ပြီ”

ဟူသောဆရာရဲ့ သုံးသပ်ချက်များအရ သူတို့အဖွဲ့မှာ ဘာမှတွေ့ဆမရနိုင်လောက်အောင် ဝါးတားတားထက်ပို၍ ဝါးတားတားဖြစ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြပြန်ပါသည်။

“ပိုပြီး စဉ်းစားစရာကောင်းလာပြီ”

“ဘာလဲ”

“နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ပြီလို့ ဆရာက ခန့်မှန်းထားတဲ့ ပန်းချီကားက ဘာဖြစ်လို့ပြခန်းထဲ ရောက်နေရတာ လဲ”

“ပန်းချီဆရာ တင်ထားလို့ပေါ့တဲ့”

“အဲဒီ တာဝန်ရှိသူပြောတဲ့စကားကို နင်တို့ ပြန်စဉ်းစားလိုက်စမ်း။ လူငယ်ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက် ပိုမဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အင်း...ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူပြောတဲ့ပုံက အသက်ကြီးသူတစ်ယောက်ကို ပြောနေတဲ့ပုံမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို အဲဒီ ပန်းချီဆရာဆွဲတာရော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဆရာမ”

“ဘာကြောင့်တောင်တောင်နဲ့ တစ်ရေးနိုး ထအော်ရတာ လဲ”

“ဆရာမ ပါမောက္ခဒေါ်သီတာမြင့်လေ”

“ဟုတ်တယ်။ ပါမောက္ခအိမ်မှာလည်း အဲလိုပုံရှိတယ်”

“အဲတော့ ဆရာမအိမ်ပြန်သွားမယ်ပေါ့”

“ဆရာမက ခန့်မှန်းတာ တော်တယ်လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
တစ်ခုခုတော့ကြားရမှာပဲ”

ဟုဆိုပြီး အတိုင်အဖောက်ညီညီနှင့်ပင် ဆရာမအိမ်သို့
ရောက်လာခဲ့ကြပြန်ပါသည်။

ဆရာမအိမ်ရောက်တော့ ဆရာမက ထုံစံအတိုင်း မျက်မှန်ကြီးနှင့်
စာအုပ်ကို သဲမဲဖတ်နေခဲ့ပါသည်။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမ”

“ဪ...မင်္ဂလာပါကွယ်။ ထိုင်ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာမ”

“မင်းတို့သတင်းကို ဆရာမ ကြားလိုက်ပါတယ်။ ငါ့တပည့်တွေ
အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆရာမ ဆန္ဒပြုတယ်ကွယ့်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေရှင်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေဗျ”

“ဒါနဲ့ ဆရာမဆီကိုလာ”

“အဲဒီ ပန်းချီကားကို စိတ်ဝင်စားလို့ပါ ဆရာမ”

ဟုဆိုပြီး နံရံတွင် တစ်ထီးတစ်နန်းကြီး နေရာယူထားသော
ပန်းချီကားကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်သည်တွင် ဆရာမက ပြုံးလာပါသည်။

“ဪ...ဒါလား”

“ဆရာမ သိပ်နှစ်သက်တယ်နဲ့တူတယ်”

“အင်း...လက်ရာကောင်းတာကိုး။ ပြီးတော့ ရှေးကျတယ်လေ”

“ရှေးကျတယ်”

“စာရွက်ပါ။ အဲလိုစာရွက်မျိုးက ဒီခေတ်ထဲမှာ သိပ်ကိုရှားပါးသွားပြီ”

“ဟမ်”

“ကိုလိုနီခေတ်ကပဲ ဒီလိုစာရွက်မျိုးကို သုံးတယ်”

“ဟမ်...ကိုလိုနီခေတ်”

“ဒါ...ဒါဆို...အဲဒါက မြန်မာလူမျိုး မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ချင်လည်းဟုတ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ဖို့နည်းတယ်။

မျက်လုံးအကြည့်က သိမ်မွေ့နူးညံ့နေပေမယ့် အဲဒီ ဆံပင်ကွေးကွေးလေးတွေနဲ့ အဲဒီ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုအရ အနောက်တိုင်းသူလို့ သတ်မှတ်နိုင်တယ်”

“ဒါဆို ဒီပန်းချီကားက အနောက်နိုင်ငံက လာတာပေါ့”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါ မြန်မာပြည်ထဲကပဲ”

“ဟမ်”

“ဒီမှာ ဘောင်ခတ်ထားတဲ့ သစ်သားကိုတွေ့လား။ ကျွန်းသားနဲ့ ပြီးတော့

ကနုတ်တွေကို မြန်မာဆန်ဆန် ခြယ်သတိထွင်ထားတယ်”

“နောက်တော့မှ ဘောင်သွင်းတာဆိုရင်ရော”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါရေးဆွဲတဲ့ပန်းချီဆရာ ကိုယ်တိုင်လုပ်ခဲ့တာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာ တွေ့လား”

ဟု ဆရာမကပြလျှင် သူတို့မှာ ပို၍ အံ့ဩသွားရပါသည်။

အမှန်ပါပဲ။ ထိုသင်္ကေတမျိုးကို ဆက်ပြီး ကွင်းကလေးသဖွယ် ပြင်ဆင်ထားခဲ့တာပါ။

“ဒါဂီတရဲ့အမှတ်အသားကို ဆက်လျက်လုပ်ထားတာပဲ”

“သတိထားကြည့်ရင်တော့ ဒီလည်ဆွဲလေးရဲ့ပုံစံအတိုင်း ပန်းချီကားဘောင်ကို ကွက်ခဲ့တာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ လုံးဝသတိမထားမိခဲ့ဘူး”

“ခြုံငုံလိုက်ရင် ဒီလည်ဆွဲကိုရော ဒီဘောင်ကိုပါ ပန်းချီဆရာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ လုံးဝသေချာသလောက် နီးတယ်”

“အဲဒီ ပန်းချီဆရာက သိပ်တော်တာပဲ”

“အနုပညာသမား ပီသတယ်”

“အဲဒီ ပန်းချီဆရာရဲ့ နာမည်မှာ ကကြီးပါရမယ်။ ကကြီးပါရမယ်။ တပါရမယ်”

“ဆရာမ ဘယ်အရာကိုကြည့်လိုက်တာလဲ”

“ဆိုင်းထိုးထားတယ်လေ။ ဒီမှာ”

“ကျွန်မတို့လည်း အဲဒါကို စိတ်ဝင်စားနေတာ”

“ဟမ်”

“မြန်မာတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းမိပေမယ့် နိုင်ငံခြားသားဖြစ်မယ်လို့လည်း တွေးလိုက်ပြန်တယ်။ ဒီဆိုင်းက ဘယ်လိုနာမည်မျိုးကို ရည်ညွှန်းသလဲဆိုတာတွေးမရနိုင်အောင်ပါရဲ့။ ဒါနဲ့ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုကြီးစိတ်ဝင်စားနေရတာ လဲ”

“အဲ...ကြိုက်...ကြိုက်လို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်...ဆရာမ။ အဲဒီ ပန်းချီဆရာကို လေးစားမိလို့ပါ”

“အင်းလေ...လေးစားစရာပဲ။ လူတော်တစ်ယောက်မို့ပါ”

“ဆရာမ သမီးတို့ အဲဒါကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလို့ ရမလား...ဟင်”

“အင်း... မှန်ကန်မှုကို အလေးထားမယ်ဆိုရင်တော့ ရပါတယ်”

“စိတ်ချပါ ဆရာမ။ သမီးတို့ ကော်ပီမချပါဘူး။ သေချာမှုတစ်ခု
မရမချင်းပေါ့”

ဟုဆိုပြီး ဆရာမအိမ်မှ ပြန်လာခဲ့ကြတဲ့ သူတို့ ခြေလှမ်းတွေက
ခိုင်မာနေခဲ့ပါသည်။ ထိုပန်းချီကားကို လုံးဝ လိုက်တော့မယ်ဆိုတာပေါ့။

သူတို့ကိုမြင်မြင်ချင်းမှာ သူတို့နှင့် ခင်မင်နေပြီဖြစ်သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်က
ပြုံးပြပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ ကံဆိုးတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ပန်းချီဆရာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နယ်ကိုအရေးကြီးကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်သွားပါတယ်ဆိုပြီး
အသိပေးလာတယ်”

“ဘာ”

နယ်...နယ်...အဲဒီ နယ်က ဘယ်မှာလဲ”

“မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ဘက်လို့တော့ ပြောပါတယ်”

“ကျေးဇူးပြန်၍ စုံစမ်းပေးပါရှင်။ လုပ်ပါ...လုပ်ပါ”

“ခင်ဗျားတို့ သိပ်အရေးကြီးလို့လား”

“အရေးကြီးတာပေါ့။ ဘဝနဲ့ဆိုင်နေတယ်”

“လုပ်ပါ အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီ ပန်းချီဆရာကို နေ့တိုင်းလာစောင့်နေခဲ့တာ အစ်ကိုလည်း သိသားနဲ့”

ဟုဆိုတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ခေတ္တမျှတွေးဆလုပ်ပြီး...

“အဲဒါဆို ခဏစောင့်။ ကျွန်တော် ရှာပေးကြည့်မယ်လေ”

ဟုဆိုကာ အခန်းထဲဝင်သွားတော့မှ...

“တော်ပါသေးရဲ့”

“ငါတော့ လမ်းစပျောက်ပြီ မှတ်နေတာ”

“ထူးဆန်းတယ်နော်။ ဒီကိစ္စမှာတော့ ငါတို့တစ်ဖွဲ့လုံး အငြင်းမပွားဘဲ တညီတညွတ်တည်းပဲ”

“ကိစ္စက ပို၍ ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာပြီ”

“ဟုတ်တယ်...ငါလည်း အဲဒီ ပန်းချီရေးသူကို သိချင်လာပြီ”

“နိုင်ငံခြားသားလား မြန်မာလား”

“ဘာဖြစ်လို့ မစွတာဂျော်နီဖောလစ် ငိုရတာ လဲ”

“မော်ဒယ်လ်က မြန်မာလား။ တိုင်းတစ်ပါးကလား”

“စိတ်ကူးနဲ့ပုံဖော်ထားတာလား။ မော်ဒယ်လ်နဲ့ ပုံဖော်ခဲ့တာလား”

“တောတောင်ရှုခင်းကရော အတုလား အစစ်လား”

“ငါကတော့ အဲဒီ ရဲတိုက်ပုံကြီးကို စိတ်အဝင်စားဆုံးပဲ။ အဲဒါမျိုးက မြန်မာပြည်မှာ မတွေ့ဖူးဘူးလေ”

“အဲဒီ ပန်းချီကားက နိုင်ငံခြားက လာတာထင်တယ်”

“ဆရာမ ပြောပုံအရဆို လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဆရာမက

စေ့စပ်သေချာတယ်လေ”

“ပန်းချီကားက ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုတော့ ကြာနေလောက်ပြီ”

“အင်း...ပန်းချီရေးသူနဲ့ တွေ့နိုင်ပါဦးမလား”

“ငါလည်း အဲဒါပဲစိုးရိမ်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ရင်တော့ တစ်ခုခုသိရမှာပဲ”

“လမ်းဆုံးတော့ ပန်းတိုင်ပေါ့ဟာ”

“အဲဒီ ပန်းတိုင်က ယိုယွင်းနေရင်ရော”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒါပန်းတိုင်ပဲလေ။ အရေးကြီးတာက ပန်းတိုင်ရောက်ဖို့ပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“အကယ်၍ အဲဒါက နိုင်ငံခြားကလာတာ ဖြစ်ခဲ့ရင်ရော”

“နင်ပြောသလိုသာဆိုရင် ကံကောင်းရင် အဲဒီ ပန်းချီဆရာနဲ့တောင် မိတ်ဆွေတွေဖြစ်လာနိုင်သေးတာပဲ”

“အသက်ရှင်လျက်မှ ရှိဦးမလား”

“ဟုတ်တယ်။ ငါတို့ထက်သိတဲ့လူတွေက နှစ်တွေကြာပြီလို့ ခန့်မှန်းထားတာနော်”

“ဂျော်နီဖောလစ်”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ မစ္စတာဂျော်နီများလား”

“ဒါဆိုသူ အဲဒီ ပန်းချီကားကို ဘာကိစ္စလာဝယ်ရမှာလဲ။

သူ့ဘာသာသူပြန်ဆွဲမှာပေါ့”

ဟု တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ထင်မြင်ချက်တွေကို သုံးသပ်နေကြစဉ်

တံခါးရွက်မှာ ကလက်ခနဲဖွင့်လာကာ...

“ပေါ်နေတဲ့ဖုန်းနံပါတ်အရတော့ ကချင်ပြည်နယ်ဘက်ကလို့
စုံစမ်းလို့ရတယ်။ ပန်းချီဆရာရဲ့ဇာတိကလည်း အဲဒီ ကချင်ပြည်နယ်ဘက်မှာပဲလေ။
သူ့ဇာတိ သူ ပြန်သွားတာ ထင်တယ်”

“အဲဒီ ဖုန်းနံပါတ်လေး ပေးလို့ရမလား”

“ရပါတယ်”

“လိုချင်ပါတယ်ရှင်။ အဲဒါက တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်မို့ပါ”

“ဒါနဲ့ အဲဒီ ပန်းချီဆရာက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“အင်း...သုံးဆယ့်ငါးလောက်ရှိပြီ ထင်တယ်”

“သုံးဆယ့်ငါး”

သူတို့ တစ်ဖွဲ့လုံးမှာ တအံ့တဩနှင့် ရေရွတ်လိုက်ကြပါသည်။

အခန်း(၃)

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အငြင်းပွားကြရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ထိုပန်းချီဆရာနောက်လိုက်ဖို့ အားလုံးသဘောတူလိုက်ကြရာ တစ်ဖွဲ့လုံး ခရီးထွက်လာခဲ့ကြပါတော့။

လေ့လာရေးခရီးထွက်လာကြသယောင် ပစ္စည်းကိရိယာတွေ စုံစုံလင်လင်နှင့် အုပ်စုလိုက်ကြီးမို့ အချို့တွေက သူတို့အဖွဲ့ကို သတိထားမိနေကြပါသည်။

သို့သော် ထိုအဖွဲ့မှာတော့ ထိုပန်းချီကားကို အမျိုးမျိုး တွေးခေါ်ပြီး ငြင်းခုံကြမြဲပါ။

အခုတလောလေးတွင် ထိုပန်းချီကားအကြောင်းမှ လွဲ၍ ဘယ်သို့သောအကြောင်းအရင်းအရာကိုမှ မပြောနိုင်ကြရလောက်အောင်ပင် ထိုပန်းချီကားက သူတို့ သံစဉ်လေးများကို လွှမ်းမိုး၍ နေခဲ့ပါပြီ။

သူတို့ သိပ်စိတ်ဝင်စားသော ပန်းချီကားကြီးဖြစ်ပေါ်မှုရဲ့ လမ်းစက ထိုပန်းချီဆရာမှာပဲရှိနေတော့တာမို့ ခုလိုလိုက်လာခဲ့ကြခြင်းပါ။

သူတို့အဖွဲ့က စုစမ်းမှုတစ်ခုဆိုလျှင် ရေကုန် ရေခမ်း ပြီးဆုံးသည်ထိ လိုက်တတ်ကြပါသည်။ ဤအရည်အချင်းက သူတို့၏ အောင်မြင်မှုဆိုလည်းမမှားနိုင်ပေ။ ထိုသို့စုစမ်းမှုကြောင့် ဆရာဆီရောက်ခဲ့ပါသော်လည်း နှစ်များစွာက လက်ဆောင်မို့ ကွင်းဆက်ပြတ်သွားခဲ့ရသလို ဆရာမဆီ ရောက်ခဲ့ပြန်တော့လည်း ဆရာမက ဒီပန်းချီကားဖြစ်တည်မှုကို ရေရေရာရာမပြောနိုင်ပါ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ပြခန်းက

လမ်းစဉ် ခုလိုလိုက်ခဲ့ကြရပါတော့သည်။ ခက်ခဲတာကိုမှ
လိုချင်တပ်မက်တတ်ကြတာက လူတွေရဲ့ရင်ထဲက စစ်မှန်တဲ့ နှလုံးသားပဲ
မဟုတ်ပါလား။

“ဖုန်းနံပါတ်အရ စုံစမ်းသိရှိရသမျှဆိုရင်တော့ ဒီမြို့ပဲ”

ဟု ရထားပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်းပင် ဒိုက ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒီဖုန်းနံပါတ်အတိုင်း လိုက်ရမယ်”

“လောလောဆယ် တည်းခိုခန်းလိုက်ရှာမှပဲ။ ရန်ကုန်က မန္တလေး၊
မန္တလေးက ဒီကချင်ပြည်နယ်။ လူလည်း တော်တော်နွမ်းနေပြီ”

“ဟုတ်တယ်။ ငါတို့တွေအားလုံး အင်အားဖြည့်ရမယ်။ ဒါထက်
ဘယ်အထိ ခရီးဆက်ကြရဦးမလဲဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး”

“နင်တို့မိန်းကလေးတွေဟာ ပျော့တီးပျော့ဖတ်နဲ့”

“အံမယ်...အံမယ်...ဒီအဖွဲ့ထဲမှာ နင်နဲ့ ရေပဲ လုံးတာနော်။ ငါတို့က
ငါးယောက်အဖွဲ့။ ဆွဲဖြဲလိုက်လို့ရတယ်”

“သွားမပြောနဲ့ နီရေ။ သူတို့က အာဂမယ်တွေ။ လူကို ဆွဲစီချင်ရတာ နဲ့
ဆွဲဖြဲချင်ရတာ နဲ့”

ဟု ပွစိပွစိပြောကြပြီး နောက်ဆုံးမှာတော့ အေးဆေးတဲ့
တည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့ကြပါတော့သည်။ အားလုံးမှာ ရေမိုးချိုးပြီး
ပစ္စည်းတွေ နေရာချနေကြစဉ် လာတန်က ပျောက်ချက်သားကောင်းနေရပါသည်။
သို့သော် မကြာခင်မှာပဲ လာန်က ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ရပြီ”

“ဘာရတာ လဲ”

“ဒီဖုန်းနံပါတ်ဟာ ဒီမြို့ထဲမှာပဲ။ လိပ်စာကို ငါသိခဲ့ပြီ”

“အားလား...တော်လိုက်တာ”

“ညစာ စားထွက်ရင် သေချာအောင်လိုက်မယ်”

“အိုကေ”

အားလုံးသဘောတူလိုက်ကြပြီးနောက်မှာတော့ အိတ်တစ်လုံး ကိုယ်စီလွယ်ကာ ညစာစားထွက်လာခဲ့ကြပါတော့သည်။

“အေးတယ်နော်”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့”

“နင် အကွက်စေ့တယ် မီ။ နင်သာ သတိမပေးခဲ့ရင် ငါတို့အားလုံးက အနွေးထည်ဝယ်ဖို့ သတိရကြမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့...ထမင်းကြီးကလည်း ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ကောက်ညှင်းကျနေတာပဲ”

“အရူးမ... ဒါ ရှမ်းဆန်လို့ခေါ်တယ်ဟဲ့။ နင် မစားဖူးဘူးလား”

“ရေမြေကွာလို့ထင်တယ်နော်။ တို့အောက်ဘက်က ဆန်နဲ့ ထွက်ကုန်ချင်းတောင် ကွာတယ်”

“ဒီဝက်သားဟင်းက အရသာရှိတယ်ဟ။ ဆီအများကြီးထည့်မထားဘူး”

“ဟင်းရဲ့အရသာကို ဆီက ပံ့ပိုးပေးသလို စုပ်ယူလေ့ရှိတယ်”

“ဒါက ဘာဟင်းရည်လဲ။ ဝါကြန့်ကြန့်နဲ့”

“သောက်လို့ ကောင်းပါတယ်။ ချို၊ ချဉ်၊ ငန့်၊ စပ် အရသာစုံလို့”

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်မလဲ”

“ငါတို့ ခုနက မီးနူးမှာ ဆွမ်ထန်ဆိုလား။ အဲဒါမှာလိုက်တယ်လေ”

“ဪ...ဒါဆွမ်ထန်ဟင်းရည်ကိုး။ အာလူးလည်း
စားလို့ကောင်းတယ်နော်။ ဆွမ်ထန်နဲ့ ဓာတ်ပြုသွားလို့ ထင်တယ်”

“ဒါက ဘာလဲ”

“ငါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ။ မကြားဖူးတာတွေချည်း ရေးထားတော့
ငါလည်း တွေ့ကရာမှာလိုက်တာပဲ”

“မစားဖူးတာတွေချည်းဆိုပေမယ့် စားရတာ အဆင်ပြေပါတယ်”

“ငါတို့မှန်သွားတယ်။ ပန်းချီဆရာကို မတွေ့ရစေဦးတော့
မရောက်ဖူးတဲ့အရပ်ဒေသကို ရောက်ပြီး မစားဖူးတဲ့ အစားစာကို စားရတယ်။
အဖွဲ့လိုက်လေ။ ငါတို့ ရှေးဘဝက ရေစက်ရှိလို့ပဲ”

“ဟင်...ဟိုမှာ လူတွေအုံနေကြတာ ဘာလဲ မသိဘူး”

ဟု မိကဆိုလိုက်သဖြင့် သူတို့အားလုံး ထိုလူအုပ်ကြားထဲ
တိုးဝင်ခဲ့ကြရာ...

“ဟင်”

“အရိုးတွေ”

မြေကြီးထဲမှ အရိုးတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆွဲထုတ်နေခြင်းကို
တအံ့တဩတွေ့လိုက်ရပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကင်မရာအမြဲကိုင်လေ့ရှိတဲ့ နီက
ထိုပုံတွေကို တဖျပ်ဖျပ်နှင့် ရိုက်ကူးပါတော့သည်။

“အံ့ဩစရာကြီးပဲ။ ဒီလိုမြို့လယ်ခေါင်ကြီးမှာ ဒီလိုအရိုးပုံကြီးကို
တူးနေတယ်”

“ဘယ်သူခိုင်းသလဲမသိဘူးနော်”

“လာ...စပ်စုရအောင်” ဆိုပြီး အနီးဆုံးရှိ အသုပ်ဆိုင်လေးထဲသို့

ဝင်ကာ...

“လက်ဖက်သုပ်တစ်ပွဲ၊ ဂျင်းသုပ်တစ်ပွဲ၊ ရှောက်သီးသုပ်တစ်ပွဲ”

ဟု သီက မှာလိုက်ပြီး အသုပ်များကို လာချပေးတော့ ...

“အစ်မ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါက ဘာဖြစ်လို့တူးနေတာလဲဟင်”

“ဪ...ဒါလား။ အော်တိုအိတ်ချိန်းရမို့လေ။ မြေအောက်ကြိုးလိုင်း
မတူးမနေရ”

“ဒီအရိုးတွေက”

“ကျွန်မတို့အဘိုးပြောတာတော့ အရင်က ဒီနေရာမှာ

ဂျပန်တွေရဲ့သချောင်းလို့ ပြောတာပဲ”

“ဂျပန်သချောင်း”

“အင်း”

“ဒါ...ဒါဆို...ဒါတွေက ဂျပန်အရိုးတွေပေါ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့။ မနေ့က ဓားရှည်တစ်ချောင်း ရတယ်။

ဂျပန်တွေကိုင်တာတဲ့”

“တဲ့...”

“အဘိုးပြောလို့ပါ”

ဟု ပြီးစလွယ်ဖြေပြီး ထွက်သွားတော့ နိုက ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဂျပန်ချောင်းတဲ့”

“ဘယ်ကသိလာတာလဲ”

“လူအုပ်ကြီးက ပြောနေတာလေ”

“အဲဒီ စကားသာအမှန်ဆိုရင် ရတနာတွေ ရှိနိုင်တာပဲ။

ဆက်တူးရင်တွေ့နိုင်တယ်”

“အရူးပဲ။ ဒါ မြို့ရဲ့အချက်အချာနေရာလေ မတွေ့ဘူးလား။

တိုက်တာအဆောက်အဦးတွေ။ ဘယ်သူက ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်မြို့မှာလဲ”

“ဆောက်အဦးတွေက တော်တော်ဟောင်းနေပြီနော်။ ကြာပြီနဲ့တူတယ်”

“အယ်...ငါ အတွေးရပြီ”

“ဘာလဲ”

“ငါတို့ စပ်စုလက်စနဲ့ အဲဒီ အဘိုးကို သွားတွေ့ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

ဟု ဆိုကာ လာန်က ထသွားပြီး တစ်ခုခုဆိုင်ရှင်ကို သွားပြောနေပြန်ပြီး
ပြန်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ဘာထူးသလဲ”

“ဥပုသ်နေ့တဲ့။ မနက်ဖြန်မှတဲ့”

“ကဲ...ကဲ...ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်လိုက်မယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဆက်၍ ခရီးဆက်ကြပြန်ရာ နောက်ဆုံးတွင်
ဆက်သွယ်ရေးရုံးတွင် ခရီးဆုံးသွား၏ ။

ရေက ဝင်ပြီး စုံစမ်းရာ...

“ဖုန်းပြောလာသူတွေက အများကြီးပဲ။ အများသုံး ဖုန်းဖြစ်နေလို့ သူတို့
မပြောနိုင်ပါဘူးတဲ့”

“ဒါဆို ပြီးပြီပေါ့”

“ခဲလေသမျှ သဲရေကျပေါ့ဟာ”

“ငါးမရတော့လည်း ရေချိုးပြန်ပေါ့ဟာ”

“ဒါပေမဲ့ အကျိုးရှိပါတယ်။ ဂျပန်သချင်းကို တွေ့ဖူးတာပေါ့”

“မနက်ဖြန် အဘိုးနဲ့တွေ့ပြီး ပြန်ရအောင်ကွာ”

ဟု စိတ်ပျက်အားလျော့စွာပင် တည်းခိုခန်းဆီသို့

ပြန်လာခဲ့ကြပြန်ပါသည်။

အခန်း(၄)

“အဘိုး”

“အေး”

“ဒီမှာ အဘိုးနဲ့ညှိသည်တွေက တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဘယ်သူတွေလဲကွ”

“ရန်ကုန်ကလေ့လာရေးအဖွဲ့တွေပါ”

“အေး...လာကြ။ တက်ခဲ့ကြ”

ဟုဆိုသဖြင့် အားလုံးမှာ ထိုအိမ်ပုလေးထဲသို့

လေ့ကားငါးထစ်တက်သွားတာနှင့် ရောက်သွားကြပါသည်။ အိမ်လေးမှာ လုံးလုံးပုပုလေးမို့ အနည်းငယ်မှောင်မိုက်နေသည်ဟု ထင်ရပါသော်လည်း အရာအားလုံးကိုတော့ ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ မြင်နေရပါသည်။

“လူတွေအများကြီးပဲ။ ထိုင်ကြကွယ်”

ဟု ပါးရေတွေတွန့်ပြီး ခါးရိုးလေးကွေးကာ ထိုင်နေသော အဘိုးက ပြောသဖြင့် သူတို့အားလုံးမှာ အဘိုးနည်းတူပင် မီးသွေးဖိုဘေးနားမှာ ဝိုင်းထိုင်ကြပါသည်။

“ရန်ကုန်က လာတာဆိုတော့ ဒီလိုရာသီဥတုကို ခံနိုင်ကြရဲ့လား”

“အေးတယ်။ တော်တော်ကိုအေးတာ”

“အခုက တော်ပါသေးတယ်။ အဘိုးတို့ ငယ်ငယ်က ဆိုရင်

နှင်းခဲတွေတောင်ကျခဲ့တာ။ သိပ်ကိုအေးတာပေါ့။ မှတ်မိနေပါသေးတယ်။
အေးကလဲအေးနဲ့ သေနတ်သံတွေကဆူလို့။ ကောင်းကင်မှာ လေယာဉ်သာပျံနေခဲ့ရင်
လန့်နေရတာ ”

“အဘိုးက အသက်ကြီးပြီးနဲ့တူတယ်နော်”

“ရှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပေါ့။ မသေတတ်သေးပါဘူး။ ဘယ်တော့မှ သေမလဲ။
ဟွန်း...လောကက ပေးသလောက်ပေါ့။ အဲ... ဒါနဲ့ လူငယ်တွေက အဘိုးကို
ဘာကြောင့်လာတွေ့ရတာ လဲ”

“ဟိုလေ...ဟို”

“ဂျပန်အရိုးပုံကြီးကို မြင်ပြီး အဘိုးကို တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်လေ။
ဒါကြောင့် သမီးခေါ်လာတာ အစ်ကိုတို့ အစ်မတို့ အဘိုးနဲ့ပြောရစ်ကြဦးနော်။
သမီးမအားလို့ ပြန်ပါဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ မိန်းကလေးက ထွက်သွားလေတော့ သူတို့မှာ အဘိုးကို စ၍
လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဗျူးပါတော့သည်။

“အဲဒီ ဂျပန်အရိုးဆိုတာ အမှန်ပဲလား အဘိုး”

“အင်း...ပြောရရင်တော့ ရင်နာစရာကြီးပါပဲ။ ဂျပန်ခေတ်က ဒါက
မြို့မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ခြေနှစ်ဆယ်လောက်သာရှိတဲ့ ရွာငယ်လေးပေါ့။
ရွာငယ်ဆိုတာထက် သချောင်းဆို ပိုမှန်တယ်။ အခု အဘိုးရဲ့အိမ်ကလည်း
သချောင်းပါပဲ။ လူတွေအများကြီး သေခဲ့ဖူးတဲ့တိုက်ပွဲရဲ့ ဗဟိုပေါ့”

“ဟမ်”

“အမေရိကန်ဆောက်ထားတဲ့ တံတားကြီးက တော်တော်ကို မာတာ။
ရေကြီးလည်း မပြိုဘူး။ ဂျပန်တွေလည်း ဝင်လာရော စစ်လေယာဉ်နှစ်စင်းက
ဝင်မွေလိုက်တာ နှစ်စက္ကန့်တောင် မကြာလိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နှစ်လအတွင်းမှာ

ဒါထက်ခိုင်းမာတဲ့ တံတားကြီးက ဘွားခနဲပဲ။ နှစ်တွေကြာပေမယ့်လည်း ကြားနေမိတုန်းပါပဲ။ သေနတ်သံတွေလေ”

“ကြောက်စရာကြီးဖြစ်ခဲ့မှာပေါ့နော်”

“မြို့မှာလည်း မြို့အလိုက် ရှုပ်ထွေးနေကြသလို ဒီလိုတော့မှာလည်း တောအလိုက် တိုက်ပွဲတွေက ရပ်မစဲပဲ”

“လူတွေ အများကြီးသေကြမှာပေါ့နော်”

“ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ။ သွေးချောင်းစီးပဲပေါ့။ နေ့မြင် ညပျောက်ဆိုတာမျိုးပေါ့။ အခုမှ မိသားစုအတူတူ ထမင်းလက်ဆုံစားနေကြတယ်။ သေနတ်သံတွေ ကြားတော့ လက်ရေမဆေးနိုင်ဘဲ ပြေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မနက်ရောက်တော့ သေတဲ့လူက သေ၊ ကျိုးတဲ့လူက ကျိုးနဲ့ မယုံနိုင်စရာပါပဲ။ ဂျပန်တွေက ကုက္ကိုရိပ်မှာ တပ်စွဲထားပြီတဲ့ ဟေ့ဆိုရင် အားလုံး ဗုံးကျင်းထဲမှာ ဘယ်နှစ်ရက်ကြာကြာ ဝပ်နေကြရတော့တာပဲ”

“ဟင်...ဒါဆို ထမင်းက ဘယ်လိုစားတာလဲ”

“သေမှာနဲ့ ငတ်မှာကို သမီး ဘယ်ဟာရွေးချယ်မလဲ”

ဟု အဘိုးရဲ့တုံ့ပြန်မေးခွန်းမှာတော့ လာန်က ငြိမ်ကျသွားရပြန်ပါသည်။

“မီးခိုးတောင်မထွက်ဝံ့တဲ့အချိန်မှာ ဘာမှကို မစားနိုင်ပါဘူး”

“ဒါဆို မီးကဘာနဲ့မွှေးတာလဲ”

“ကျွန်းသားပေါ့။ ကျွန်းသားတစ်မျိုးတည်းကိုပဲ ခြောက်အောင်လုပ်ပြီး မွှေးတယ်။ အဲဒါက မီးခိုးမထွက်ဘူးလေ”

“ကျွန်းဆိုရင် အဖိုးတန်သစ်ပေါ့။ နှမြောစရာကြီး”

“အဲဒီ ထက်မက နှမြောစရာများစွာကို ဆုံးရုံးရသေးတာပဲ။

ကုလားတွေဆိုရင် နိုင်ငံရေးအပြောင်းအလဲဖြစ်တာနဲ့
ကုလားပြည်ပြန်ပြေးကြတော့တာပဲ။ ချစ်တီးတွေဆိုတော့ ချမ်းသာတယ်လေ။
သူတို့ပြေးပြီဆို သူတို့နေခဲ့တဲ့ နေရာမှာ သွားရှာရင် ကပ်ပြား နှစ်ပြားတော့
ရကြစမြဲပဲ။ ဘုရင်၊ ဘုရင်မ ကတုံးဆိုပြီး ပိုက်ဆံသုံးမျိုးရှိတယ်လေ။
ကတုံးငွေပြားသာရလိုက်ရင် ပျော်မဆုံးနိုင်ဘဲ။ အဲဒါက ပိုတန်ဖိုးရှိတယ်လေ”

“ဪ...ဒီလိုကိုး ပြတိုက်ထဲမှာ အဲလိုကြွေပြားမျိုးကို တွေ့ဖူးတယ်။
သူက ငွေအစစ်နဲ့လုပ်တာနော်”

“အင်း...ငွေအစစ်နဲ့ တိုက်လေ ဖြူလေနဲ့ ပြောင်ဝင်းနေတာ။
ဒေါင်းဒင်္ဂါးလောက်အရွယ်ရှိတယ်လေ”

“အဘိုးရဲ့မိသားစုရော အဲဒီ တိုက်ပွဲတွေမှာ ပါသွားသေးလား”

“မသိတော့ပါဘူး။ သေချင်လည်း သေမှာပေါ့။ သေနတ်သံတွေ
ရွာထဲဝင်လာရင် ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးကြရတာ ပဲ”

“ဒါဆို ဘယ်မှာပြန်ဆိုကြသလဲ”

“ခြေဦးတည့်ရာပေါ့။ ငြိမ်းသွားတော့မှ သတင်းဖမ်းပြီး
ပြန်ဆိုကြရတယ်။ မဆိုနိုင်ရင်တော့ သေလို့ပေါ့”

“ဪ...စိတ်မကောင်းစရာကြီးနော်”

“ဂျပန်နဲ့ အမေရိကန်နဲ့ နောက်ဆုံးစစ်ပွဲတုန်းက
တော်တော်ပြင်းထန်တာ။ အဘိုးဆို ခြေဦးတည့်ရာပြေးရင်း
အနောက်မြစ်ဘက်ရောက်ခဲ့ရတာ ”

“အနောက်မြစ်”

“ဥရချောင်းဆိုတာ ကြားဖူးလား”

“ဪ...မြေပုံထဲမှာ ပါတယ်။ ရွှေတွေ၊

ကျောက်တွေထွက်တဲ့ချောင်းလေ”

“အဲဒီ ချောင်းရဲ့နောက်ဆိုရင် ရှေးလူကြီးတွေက အနောက်မြစ်လို့ ခေါ်ကြတယ်”

“အဝေးကြီးပဲ။ မြေပုံအရဆိုရင် တော်တော်ဝေးတာ”

“အဲဒီ လောက်ဝေးတဲ့ခရီးကို သုံးရက်နဲ့ ရောက်သွားတယ်။ တော်သေးတယ်။ ကျေးဇူးရှင်က စားစရာနဲ့ စရိတ်ပေးခဲ့လို့။ ခုချိန်ထိ အသက်ရှင်နေနိုင်တာ”

“သဘောကောင်းတယ်နော်”

“နိုင်ငံခြားသားဆိုပေမယ့် သဘောကောင်းတယ်။ သဘောကောင်းသလောက်လည်း ချမ်းသာကြတယ်”

“ဗျာ...နိုင်ငံခြားသား”

“မြန်မာလူမျိုးလည်း စပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာကတော့ အဖေမျိုးဘက်ကရတယ်နဲ့ တူတယ်။ အနောက်တိုင်းရုပ် ပေါက်တယ်။ သိပ်ခန့်တာကွယ့်။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်လုံးပဲ။ စိတ်ကလေးတွေက မြန်မာလူမျိုးပီသတယ်။ နူးညံ့တယ်”

“ဟမ်”

“အိမ်ကလည်း သိပ်ခမ်းနားတာ။ ရဲတိုက်ကြီး တစ်ခုလိုပဲ”

“ဟမ်”

“မနက်တိုင်း ညီက သေနတ်တစ်လက်နဲ့ တောထဲထွက်တယ်။ အစ်ကိုက စုတ်တံတစ်ချောင်းနဲ့ ပန်းချီရေးတယ်။ ကြာခဲ့ပါပြီကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကတော့ ညီနဲ့ပိုခင်တယ်။ အစ်ကိုက စကားနည်းတယ်လေ။ အဲဒီ ကျေးဇူးရှင်တွေကိုကျေးဇူးဆပ်ချင်ပေမယ့် ကံက အခွင့်မပေးခဲ့ဘူး။ သုံးရက်လောက်

ကျေးဇူးရှိဖူးတယ်ဆိုပေမယ့် ဒါက ထာဝရတာ လေ”

“သုံးရက်”

“အဲဒီ သုံးရက်တွင်းမှာ သိပ်အေးချမ်းခဲ့တယ်။ မိသားစု ငြိမ်းချမ်းမှုဆိုတာ အဲဒီ မှာပဲရှိတယ်။ တောင်းတန်းတွေရယ်၊ အဲဒီ ရဲတိုက်ကြီးရယ်၊ အဲဒီ လူတွေရယ်ဟာ တကယ့်ကို မှောင်ဝင်တဲ့ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပေါ့”

“ဟမ်”

သူတို့မှာ အံ့ဩလွန်းလို့ မှင်တက်သွားကြပါတော့သည်။

“ကိုယ့်မိသားစုကို လိုက်ရှာရမှာမို့ ပြန်ခဲ့ရပေမယ့် သိပ်တော့ပြန်ချင်လှတယ် မရှိဘူး။ ပြည့်စုံတာကိုး။ နောက်တော့ စစ်ပွဲကြီးပြီးလို့ အဲဒီ နေရာကိုသွားတော့ ရဲတိုက်ကြီးက ပြိုကျပျက်ယွင်းနေပြီလေ။ ကျေးဇူးရှင်တွေလည်း သူတို့ ဌာနေကို ပြန်သွားကြပြီထင်ပါရဲ့။ အားလုံးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့ပြီ”

“ရဲ...ရဲ...ရဲတိုက် ဟုတ်လား”

“အင်း”

“တောင်းတန်းလည်း ပါတယ်”

“အင်း”

“အဲဒီ ရဲတိုက်ကို အဘိုး ခုချိန်မြင်ရင်ရော မှတ်မိဦးမလား”

“မှတ်မိတာပေါ့။ သိပ်ကိုမှတ်မိတာပေါ့။ နှစ်များစွာက အမှတ်တရကြီးပဲ”

ဟုဆိုလိုက်တော့ သူတို့အားလုံးမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး ရေက အိပ်ကပ်ကြီးကို နှိုက်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်လာပြီး အဘိုးကို ပြပါသည်။

“ဒီဓာတ်ပုံကို သေချာကြည့်ပါ အဘိုး”

ဟု ဆိုကာ မှုန်းဝါးဝါးအလင်းရောင်နှင့် ဒိုက အိတ်ထဲမှ ဓာတ်မီးလေးကို ထုတ်ပြီး ထိုးပြလိုက်ရာ အဘိုး၏ မျက်ရည်စက်လေးမှာ တုတ်ခနဲ ဓာတ်ပုံပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာခဲ့ပါတော့သည်။

“ဟင်...အဘိုး...ငိုတယ်”

“ဟင်...ဒါ...ဒါ...မင်းတို့ ဘယ်...ဘယ်က ရခဲ့တာလဲ။ မင်းတို့ထဲမှာ အဲဒီ မျိုးဆက်ပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး အဘိုး။ ကျွန်တော်တို့က ပန်းချီကျောင်းသားတွေပါ။ ဒီပန်းချီကားကို စိတ်ဝင်စားလို့ ဒီနေရာကို အနံ့ခံပြီး ရောက်လာခဲ့ကြတာပါ”

“တူတာတော့ တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါ အဘိုးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တို့ရဲ့ The Sun စံအိမ်ကြီးမဟုတ်ဘူး”

“ဟမ်!...ဗျာ”

“ကျေးဇူးရှင်တွေကို အမှတ်ရလိုက်တာ”

“ဒါဆို အဘိုးက ဒီအိမ်ကိုရော သိလား”

“ဒါက တကယ်ရှိခဲ့တာပါနော်”

“ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်လိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါ တကယ်ရှိခဲ့တာပါ”

“ဒီရဲတိုက်ကြီးကိုရော အဘိုးသိရဲ့လား”

“မရောက်ဘူးပေမယ့် သိပါတယ်”

“ဟမ်”

“ကျေးဇူးရှင်တို့ရဲ့ The Sun စံအိမ်နဲ့ တစ်မိုင်လောက်ဝေးတယ်။ တောင်ကုန်းကြီးနှစ်ခုရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ဆောက်ထားကြတာလေ။ အဲဒီ အိမ်ပဲဖြစ်ဖို့ များတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အတိအကျမပြောနိုင်ရတာ လဲ”

“မရောက်ဘူးလို့ပေါ့။ အဝေးကနေပဲ တွေ့ဖူးတာ။ သူလည်း The Sun လိုပဲ အကြီးကြီး”

“အဲဒီ အိမ်ကရော နာမည်ရှိလား”

“ရှိတယ် The moon တဲ့”

“ဪ”

“အဲဒီ The moon မှာ သိပ်လှတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ ဒေါမက်က ပြောဖူးတယ်”

“ဒေါမက်”

“ဒေါမက်ဆိုတာ...”

“အငယ်ကောင်။ ညီဖြစ်သူပေါ့”

“ဪ...သေနတ်ပစ်တဲ့လူ”

“ဟင်...ဒါ...ဒါဆို ပန်းချီဆွဲတဲ့ အစ်ကိုက ဒီပုံကိုဆွဲထားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အဲဒါတော့ အဘိုးလည်း မသိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂျိုးဆက်က သူ ပန်းချီဆွဲနေရင် သိပ်ကို တည်ငြိမ်တော့ အဘိုး သွားမနေဝံ့ဘူး။ လန့်တယ်လေ။ အဲတော့ သူ့လက်ရာကို မတွေ့ဖူးဘူး”

“အဲဒီ ရဲတိုက်ကြီးရှိနေသေးလားဟင်”

“အင်း... ရှိရင်လည်း ရှိမှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုပြောရတာ လဲ”

“အဘိုးက မရောက်တာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လောက် ရှိသွားပြီ”

“သွားကြည့်ချင်လိုက်တာ”

“အဘိုးလိပ်စာပေးနိုင်မလားဟင်”

“ပေးနိုင်ပါတယ်။ ကံကောင်းရင်တော့ ငါ့မြေးတို့ တွေ့ရမှာပဲ”

“ကံကောင်းရင်”

“အင်း...ဒီမြန်မာပြည်မြောက်ဖျားမှာ အံ့ဩစရာတွေက

အများကြီးရှိတယ်ကွယံ့။ အဲဒီ ရဲတိုက်က ဖျက်စီးနေမှာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့
အဲလိုအုတ်ပျက်တွေက အပုံကြီးရှိနေနိုင်တာပဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အဲဒါက ဆယ်စုပိုင်းပဲကြာခဲ့သေးတာကိုး။

ရာပိုင်းလောက်ကြာနေပြီဖြစ်တဲ့ အာသောကရာမမင်း တည်ခဲ့တဲ့ ဘုရားတွေတောင်
ခုထိရှိနေခဲ့သေးတာကိုး”

ဟူသော အဘိုးရဲ့စကားအဆုံးမှာတော့ သူတို့မျက်ဝန်းတွေက ခိုင်မာစွာ
တောက်ပသွားရပါတော့သည်။

ကားနှင့်တစ်မျိုး၊ လေနှင့်တစ်သွယ်၊ လှည်းနှင့်တစ်မျိုးဖြင့်
တောတန်းအသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ပြီးချိန်မှာတော့ ရွာငယ်လေးတစ်ခုကို
ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

မျောက်လွှဲကျော်တွေ အူနေခြင်းကိုလည်း ထိတ်လန့်စရာ ကြားရပေမယ့်
ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းလာသလိုပင်။

ကျေးငှက်အမျိုးမျိုးက ကလိ ကလိနှင့် တေးသွားတွေ
သီကျူးနေကြတာကိုလည်း သူတို့မှာ အသံဖမ်းရတာ အမောပင်။

စိမ့်စမ်းလေးတွေ အများကြီးတွေ့ရပေမယ့် သူတို့မှာ မသောက်ရဲပါ။
စိမ့်စမ်းဆိုတာ နှစ်ချို့ရေတွေလို ယူဆမိလို့ပါပဲ။

တောလမ်းတစ်လျှောက် ဗွက်အိုင်ကြီးတွေ တွေ့ရပေမယ့် နွားလှည်းက
ရုန်းနိုင်၍ သူတို့မှာ ထိုသို့ အားကြိုးမာန်တက်ရုန်းနေကြပုံကို အမိအရ
ဓာတ်ပုံရိုက်ယူကြရတာ လည်း အမောပင်။

“ဒီတောမှာ ကျားတွေမရှိဘူးလား ဦးလေး”

ဟု နွားလှည်းမောင်းတဲ့ ဦးလေးကြီးကို မေးလျှင်

“ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်ကတော့ ရှိတယ်လို့ အမေက ပြောတယ်။
အခုတော့ မကြားဖူးတော့ပါဘူး”

“ဒေါင်းတွေရော ရှိလားဟင်”

“ဒေါင်း...အင်း...ရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ သွားရင်းလာရင်းတွေ့ရတယ်”

“တခြားဘာတွေရှိသေးလဲ”

“အများကြီးပဲ။ အောက်ချင်းတွေဆို အဖွဲ့လိုက် တွေ့ရတယ်။
ကြိုးကြာတွေလည်း ရှိတယ်”

“ကြိုးကြာ”

“ကြီးတယ်ဗျ။ အရပ် တော်တော်ရှည်တယ်။ မျောက်ဖြူလေးလည်း
ရှိတယ်ဗျ”

“မျောက်ဖြူ”

“သူက တခြားမျောက်တွေထက် ပိုလျင်တယ်”

“ဪ”

“ဒီ မြို့သူတွေ အဲဒီ ရေအိုင်ထဲ မဆင်းနဲ့နော်။ မျှော့တွေရှိတယ်ဗျ။ နွားကို

ကိုက်ထားတာကို လုံးနေတာပဲ”

“မျှော့”

“အခုက နေသာလို့ဗျ။ မိုးရွာရင် ဒက်တွေတောင် အပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလာတတ်တာ”

“ဒက်”

လန့်လန့်ပြီး ထောက်နေကြသော အနောက်လှည်းပေါ်မှ မိန်းကလေးများကို ရေနဲ့ဒိုမှာ ပြီး၍ ကြည့်နေကြပါသည်။

“ဒီ girl တွေ ပင်ပန်းနေကြပြီနဲ့တူတယ်”

“လာန်ကတော့ အသေစိတ်ဝင်စားနေပြီနဲ့ တူတယ်။ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ပဲ။ ရေတောင်ချိုးရဲ့လား။ အဲဒီ ပုံကိုပဲ အမြဲကြည့်နေတာ”

“လာန်က အာရုံစူးစိုက်တယ်လေ”

“ရွက်ဖျင်တဲက နှစ်လုံးပဲပါတာ။ ဒီ girl တွေ စုပြုံပြီး အိပ်ကြရတာ သနားပါရဲ့”

“အနာခံမှ အသာစံပေါ့။ ငါတို့ ပန်းတိုင်ရောက်ဖို့ နီးနေပါပြီ”

“လုံးဝမထင်ထားတဲ့အရာတွေကို သိရတာ မို့ ငါတို့ ဒီခရီးက တန်တယ်”
ဟု ပြောလိုက်စဉ်တွင်...

“အစ်ကိုတို့ ရွာထဲတော့ ဝင်လာပြီ ဘယ်မှာတည်းကြမလဲ”

“ဘယ်မှာတည်းလို့ရနိုင်မလဲ။ ကူညီလက်စနဲ့ ကူညီပေးပါဗျာ”

“အသိမရှိတော့ ခက်တယ်ဗျ။ ဒီရွာက ရှမ်းကုန်းရွာ။

သူတို့နဲ့စကားမပေါက်ရင် အပေါ့တောင် သွားလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်လို့ ရနိုင်မလဲ”

“နောက်လည်းက လူကတော့ ရှမ်းကနူးပဲ။ သူ့ကို အကူအညီတောင်းကြည့်ပါလား”

ဟု အကြံပေးသဖြင့် သူတို့မှာ နောက်ဆုံးတွင် ထိုလအကူအညီဖြင့်ပဲ ဘုန်းကြီးကျောင်း ယိုင်ယိုင်လေးတွင် တည်းခိုခွင့်ရသွားကြပါသည်။ နှမ်းပါးတဲ့ကျောင်းမို့ အလှူနှစ်သိန်းကျပ် ကပ်လိုက်တော့ ဘုန်းကြီးက ဆုတွေ တစ်သီးကြီးပေးသလို၊ ရွာသားများကလည်း သူတို့ကို ယုံကြည်လာကြပြီး ပျူငှာညသွားကြ၏ ။ ဒီတော့မှ သူတို့ရဲ့စုံစမ်းရေး အစီအစဉ်ကို စတင်လာရာ နောက်ဆုံးတွင် ကပ္ပိယကြီးနှင့် ဆုံတွေ့လာရပါတော့သည်။

“ရှိတယ်။ ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်အဆောက်အဦးပျက်ကြီးရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်မိုင်လောက် လမ်းလျှောက်သွားရမယ်”

ဟု ပြောတော့ သူတို့မှာ ဝမ်းသာသွားခဲ့ရပါသည်။ သို့သော်...

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အဆောက်အဦးကို ဘယ်သူမှ မသွားရဲကြဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သရဗြောက်တယ်တဲ့။ သူရဲရှိတယ်”

“ဟမ်”

“ဟုတ်တယ်။ အသံတွေကြားရတယ်။ သရဲအိုကြီးရှိတယ်။ ဘယ်သူမှမသွားရဲကြဘူး”

“မဖြစ်နိုင်တာ။ သရဲဆိုတာ ဝိညာဉ်ပဲ။ လူကိုဘာလုပ်လို့မရဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ရန်ကုန်ကနေ ဒီအထိကြီး ခရီးပေါက်လာခဲ့ကြပြီးမှ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဒီသရဲဆိုတဲ့ ဘာမရှိတဲ့အကောင်ကြောင့် နောက်မဆုတ်နိုင်ဘူး”

“မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီ သရဲအိုကြီးကို မြင်ပြီးရင် မကြာခင်မှာ
သေရတာ ပဲ။ လိပ်ပြာနုတ်သွားတာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သွေးဖိအားမညီလို့ပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်တာပေါ့။
စိတ်ငြိမ်ရင် အဲလိုမဖြစ်ဘူး”

“မသွားတာ ကောင်းပါတယ်။ မင်းတို့က နုနုနယ်နယ်နဲ့”

“သွားရမယ်။ သွားမှဖြစ်မှာမို့ သွားကိုသွားရမယ်”

“ပြောမရလည်း သွားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ လမ်းပြပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။
အရင်တစ်ခါကလည်း လူတစ်ယောက် အဲလိုပဲရောက်လာပြီး မသွားမနေနိုင်
သွားတာ။ ပြန်ကို ပေါ်မလာတော့ဘူး”

“လူငယ်တစ်ယောက်”

“သူ့ကိုယ်သူ ပန်းချီဆရာလို့ ပြောတာပဲ။ ပန်းချီရေးမလို့တဲ့”

“အသက်က ခုဆို သုံးဆယ့်ငါးဝန်းကျင်လောက်ရှိပြီလား”

“မင်းတို့က သူနဲ့သိလို့လား”

“ကဲ...သူငယ်ချင်းတို့ရေ ဇာတ်လမ်းက ပိုလို့
စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာပြီ။ ပတ်သက်ဆက်နွှယ်မှုတွေ များနေပြီ။
အခန့်မသင့်ရင် ငါတို့ လိုက်ရှာနေရတဲ့လူတွေတွေ့နေနိုင်တယ်။ ကဲ...ဘယ်လိုလဲ”

“သွားမယ်”

“ဦးလေး ကျွန်တော်တို့ကို အဲဒီ နေရာကို သွားတဲ့ မြေပုံဆွဲပေးနိုင်မလား”

“ငါမှ မဆွဲတတ်တာ”

“ဆောရီး...ပြောပြတယ်ဆိုရုံပဲ ရပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဆွဲပျံ့မယ်”

“ရတယ်လေ”

ဟူသောစကားရဲ့အဆုံးမှာတော့ ပြည့်စုံတဲ့မြေပုံတစ်ခုကို
ရရှိလိုက်ပါသည်။

“ကဲ...ပြည့်စုံသွားပြီ။ ငါတို့ နောက်ဆုံးကျည်ဆန်ကို လွှတ်ရတော့မယ်”

ဟု ဆိုကာပြောလျှင်...

“ချီတက်”

ဟု ပြိုင်တူအော်ပစ်မိကြပါသည်။
